

Đôi Dòng Nhìn Lại Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa Ngô Đình Diệm

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56

Quỳnh Hương

...

(tiếp theo bài của ông Hà thượng Nhân)

Ban nhạc của Phụ nữ Liên Đới.

Nhạc sĩ đại úy Nguyễn Văn Đông (sau này lên đại tá) đến nói với tôi là phu nhân tướng Nguyễn Văn Là, ... nhân danh bà cố vấn Ngô Đình Nhu, muốn nhờ đài tổ chức cho Hội Phụ Nữ Liên Đới một ban nhạc. Tôi nói đại úy Đông xuống gặp nhạc sĩ Vũ Thành (cũng là đại úy), chủ sự phòng Văn Nghệ. Hôm sau, Vũ Thành đem lên cho tôi xem danh sách của những ca sĩ thượng thặng trong ban nhạc của Hội Phụ Nữ Liên Đới. Tôi nắm lấy tay Thành (chúng tôi vẫn coi nhau như anh em) và bảo: "Cất đi Thành. Lờ đi. Muốn tổ chức thì họ tổ chức lấy. Đó không phải là việc của mình. ". Thành trở mặt la lên: "Sao

anh cứ thích mó "dế" ngựa vậy?"Tôi bảo Thành : "Chúng ta làm công chức, đừng làm nô bộc". Thành lắc đầu cầm danh sách đi xuống. Tôi nhìn ra thấy Thành đang bá vai Nguyễn văn Đông vừa đi vừa lắc đầu.

Sau này tôi được biết rằng bà Ngô đình Nhu hết sức tức giận. Và tổng thống cho việc làm của tôi là phải.

Tôi nhận việc ở Đài Phát Thanh ngày 13 thứ sáu. Tôi cố tình chọn ngày mà thiên hạ gọi là "xui" ấy. Chiều ngày thứ bảy., tôi đi cine ở rạp Đại Nam. Đang xem thì con tôi tới "mời bố về, Tổng thống gọi". Tôi xoa đầu con và bảo: "Con về đi, bố về sau". Nhưng tôi không về, hôm nay là ngày nghỉ, việc quốc gia trọng đại không đến phần tôi. Có gì thứ hai gặp cũng không muộn. Thứ hai tôi vừa đến sở thì được điện thoại từ Phủ Tổng Thống. Giọng bên kia đầu giây có vẻ gay gắt. "Ông đi đâu thì phải để địa chỉ lại. Tối qua, Tổng thống tìm ông không thấy." Tôi từ tốn hỏi: "Ai nói chuyện với tôi đó?"

" Đại úy B đây" Tôi nói ngay: "Tôi là Thiếu tá". Đại úy B trả lời rất xược:" Tôi biết ông là Thiếu tá rồi". Tôi cự lại: " Vậy thì Đại úy hử, vô kỷ luật. Đại úy phải gọi tôi bằng cấp bậc. Tôi sẽ trình lên Tổng thống phạt Đại úy. Tổng thống là người đạo đức, không thể có một tùy viên vô lễ như Đại úy được." Sau này tôi được kể lại (người kể là trung tá Lê công Hoàn) nguyên tùy viên của tổng thống Diệm, khi đó là trung úy hay đại úy. Tôi chỉ được quen trung tá Hoàn khi ông về làm ở Tổng cục Chiến Tranh Chính Trị) rằng chuyện đến tai Tổng thống và người đã rầy la đại úy B. Từ đó, mỗi khi gọi tôi, Đại úy B bao giờ cũng ăn nói rất lễ phép: "kính thưa Thiếu tá".

Chuyện rất nhỏ, nhưng tôi kể lại để thấy Tổng thống Diệm không bỏ qua việc nhỏ, nếu nó phương hại đến thể thống quốc gia và quân đội.

Tiếng vọng tình thương.

Một hôm, một vị linh mục đến Đài Phát Thanh đề nghị với tôi cho chuyển mục " Tiếng nói công giáo "sang Tần số A, tức là Tần số quốc gia. Tôi trả lời

rằng làm như thế bắt buộc tôi phải cho tiếng nói của các tôn giáo khác cũng phải được hưởng qui chế tương tự. Điều đó không thể thực hiện được.

Ít hôm sau, tôi được giây nói của ông Nguyễn đình Thuần bảo Tổng thống đã chấp thuận cho "Tiếng nói Công Giáo" được phát thanh trên băng tần A, tức là tần số quốc gia. Tôi thưa là việc đó rất quan trọng, phải có công văn minh xác, chứ tôi không thể thi hành theo khẩu lệnh. Ông Thuần gửi văn thư tới. Vị linh mục hôm trước cũng tới. Tôi nói "Để tôi xin được diện trình Tổng thống rồi mới quyết định". Ông Thuần gọi tôi vào, tỏ ý bất bình, vì tôi ngoan cố, bất tuân thượng lệnh. Tôi trình bày lý do, và xin phép ông để trình thẳng Tổng thống. Ông gật lên: "Anh muốn làm gì đó thì làm". Ngay khi gặp tôi, Tổng thống đã hỏi: "Tại rằng các cha làm chuyện đạo đức mà lại cấm?" Tôi thưa rằng: "Trong nước có nhiều tôn giáo khác nhau. Nếu nay lại để cho Công Giáo được đãi ngộ đặc biệt thì lòng dân sẽ bất bình, nghĩ là vì Tổng thống là Công giáo, nên quá thiên về đạo giáo của mình. Chúng tôi thiết nghĩ, đạo Chúa là đạo của tình thương. Vậy thì dùng mục "Tiếng Vọng Tình Thương" rồi muốn nói gì thì nói. Tổng thống ngồi lặng một lúc rồi gật đầu: "Anh về bàn lại với các cha. Đừng quá sốt sắng về việc đạo mà xảy ra chuyện kỳ thị tôn giáo".

Tôi ra về, trình lại với ông Thuần. Ông Thuần ngạc nhiên hỏi: "Anh nói gì mà Tổng thống lại đổi ý như vậy?" Tôi nói: "Thưa, việc này mới nhìn thì có vẻ tầm thường, nhưng suy nghĩ kỹ thì là cực kỳ nghiêm trọng. Vấn đề tôn giáo là một vấn đề vô cùng phức tạp. Rất nhiều vị tu hành đã vì quá sốt sắng với việc đạo mà làm phương hại đến uy tín của chế độ".

Ông Thuần tỏ ý khen ngợi tôi đã dám thẳng thắn nói lên sự thật, nói lên ý kiến đứng đắn của mình.

Tôi nghĩ chỉ vì nhiều người muốn cho xong chuyện nên tìm cách bưng bít sự thật. Chứ Tổng thống Diệm là người lúc nào cũng muốn lắng nghe lẽ phải và sự thật.

Bọn người bưng bít sự thật là bọn phản bội. Nước mất phần lớn là vì bọn người ấy....

x

Dưới đây là bài của giáo sư tiến sĩ sử học Hoàng ngọc Thành và bà Thân thị Nhân Đức, đăng trên nhật báo THỜI BÁO, SanJose, ngày 17-3-2002 :

MỘT GIÁO SƯ MỸ ĐÒI XÂY MỘT KỶ ĐÀI CHO TỔNG THỐNG NGÔ ĐÌNH DIỆM

Tại Thủ đô Hoa Thịnh Đốn

Cách đây vài tháng, sau khi in xong tài liệu Why the Vietnam war? President Ngo dinh Diem and the U.S. His overthrow and assassination, tức ấn bản Anh ngữ của tác phẩm Những ngày cuối cùng của Tổng thống Ngô đình Diệm, chúng tôi có gửi tặng một cuốn cho giáo sư Francis X Winters, tác giả của sách The year of the Hare- Năm con thỏ rừng, vì chúng tôi có trích dẫn một số sự kiện từ tác phẩm của ông. Sau đấy, trong một lần nói chuyện điện thoại với giáo sư Winters, ông cứ nhắc làm sao vận động xây một kỷ đài cho Tổng thống Ngô đình Diệm tại vùng thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Chúng tôi đã từng nghe giáo sư Tôn thất Thiện kể lại, giáo sư Winters cũng đã nêu vấn đề này với ông. Sau khi nghe giáo sư Winters nhắc đi nhắc lại nhiều lần, chúng tôi bảo ông hãy xác nhận những điều ông tuyên bố trên điện thoại với chúng tôi bằng một văn thư.

Độ hơn một tuần sau, chúng tôi nhận được bức thư của ông xác nhận đầy đủ, rõ ràng những điều ông đã nói trong điện thoại. Ông cho biết bao lâu nay ông nuôi hy vọng một ngày nào đó có thể đóng góp cho việc cố gắng xây ở một nơi nào tại vùng thủ đô Hoa Thịnh Đốn, một kỷ đài cho tổng thống Ngô đình Diệm, một trong những đồng minh quan trọng của Hoa Kỳ trong một giai đoạn khủng hoảng quốc tế trầm trọng.

Đối với ông, các giới cao cấp của chính phủ Mỹ đã đóng vai trò quyết định trong việc làm đổ vỡ một cách thiếu suy nghĩ và bất tín mối liên minh giữa Tổng thống Kennedy và Tổng thống Diệm. Điều này làm cho xã hội Mỹ có trách nhiệm đặc biệt trong việc xây dựng một kỳ đài cho ông Diệm.

Vị giáo sư này thêm rằng, ông thừa biết có những khó khăn lớn lao trong việc thực hiện mục tiêu này và phải mất một thời gian lâu dài. Ông cam kết đóng góp cái gì ông có thể làm được trong việc tổ chức một cơ cấu để làm việc này. Ông cũng chắc rằng những người Mỹ gốc Việt, cũng như ông, đều hân hoan với ước mong lập kỳ đài cho Tổng thống Diệm và đóng góp vào sự thực hiện.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56

Trúc Lâm Yên Tử Trên Mạng Xã Hội: